

Aznap éjjel

□

A falubeliek egyik éjszaka arra panaszkodtak

Azt mondták ez a csend

Ilyen csendet még soha nem hallottak

A fülüket is bántja

Nem beszélve a lelkükről

Egy percet sem tudtak aludni

Pedig aznap éjjel is ugyanolyan szépen csillogtak

A hússzínű mályvák a kertekben

Ragyogásuk retinatépő volt

Az úttest repedései pedig egy finom csipketerítő szélei

Rajtuk a fehér betonbunkók

Mint porcelán puttók kövér bokái

Szóval minden gyönyörű volt

Az elmúlás tökéletes arányban keveredett az élettel

És ők mégsem tudtak aludni

Hacsak nem a furcsa felhő miatt

Amiről a falubelieknek egy oroszlán nélküli sörény jutott az eszébe

Vagy az a különös nyakörv fémtüskével

Amitől a kutyák tekintete töredezett lesz

Mint a kőangyalok arca a sírokon

A koporsó és a harkály

□

Hiába furcsállotta a pap is

Hogy a sírt nem a temetőben ássák

Az öregember ragaszkodott hozzá

Itt esett össze az asszonya

Ez alatt a tölgyfa alatt nyugszik

Hát csak nem fogják máshová temetni őt sem

A lapát akadozott

Ezen a helyen a föld veszedelmesen meszes

A sírásó izzadságyöngyei egyenletes ütemben

Doboltak az áson

Túlharsogták a temetést

Szeretett volna mindenki túl lenni ezen

A kínos szertartáson

Egyedül a tölgyfa felső ágán ülő harkály

Várt volna még a temetéssel

Hogy megnézzé közelebbről

Milyen fából is készült az a koporsó

□

Mintha egy korhadt koporsó

□

Az erdész szerint könnyű megismerni őket

A denevérek hangja olyan

Mintha egy korhadt koporsóból rozsdás szöveget tépnének ki

A lány és a fiú egymásra nézett

Majd idegesen ráharaptak a rágójukra

Nem kellett volna eljönni erre az éjszakai túrára, gondolták

Aztán mégiscsak követték az erdészt

Akinek tekintete csillagokkal volt meghintve

És a szandálból kikandikáló lábujjai

Néha gyökérszerűen fúródtak a földbe

„A végén még erdővé változik ez az ember”

Súgták egymásnak csámcsogva és vihogtak

Nemsokára megérkeztek a denevérek

És az erdész nem hazudott

A hangjuk valóban olyan volt

Mintha egy korhadt koporsóból rozsdás szöveget tépnének ki

A hullámzó linóleum

□

A kezelésekre járó férfit

Nem is a szarvasgomba nagyságú daganat

Zavarta a legjobban

Vagy a szemét elhomályosító gyengeség

Amitől a tekintete olyan halvány lett

Mint a vadászok lehelete alkonyatkor

Amikor a világos még nem sötét

De a sötét még egy kicsit világos

A férfi a haját sajnálta igazából

Ami azelőtt kemény volt, mint a vaddisznósörte

És szagos, mint a pirkadati erdő

Amikor a napfény kitárja az illatokat

Hogy kopaszságát eltakarja

Állandóan kalapot hordott

Még a templomban is

Pedig ott még a fiúcsecsemőkről is lehúzták a sapkát

Télen is, amikor a szenteltvíz olyan hideg

Mint a jégszöges pocsolyák

Melyek a repedt aszfaltdarabokat tartják össze

A férfi akkor is ezt a zsíros karimájú fejfedőt szorongatta

Amikor a kocsmá közepén végleg összeesett

És két kezével olyan erősen tapasztotta fejére a kalapot

A hullámzó linóleumon kínlódva

Hogy végül szétszakította a filcet

A kocsmáros meg is jegyezte:

„Kár érte, tényleg. Jó kalap volt.”

A vasfű tüskés illata

A nyúzást a sebész főorvosra bízták a vadászok

A puskaporszag olyan éles volt, hogy teljesen elnyomta

A vasfű tűskés illatát

A szúrós levegő felhevítette a férfiakat, szinte nem is látták

A sebész kezét

És a sebész kezében felragyogó furcsa kést

Amikor az egyik koccintás után hirtelen elcsendesedtek

Csak akkor vették észre a szikét

És a szikéhez tartozó túlságosan is orvosi mozdulatokat

„Mintha egy ember feküdne itt az asztalon...”-

Hümmögték egymásnak

És már egyáltalán nem volt étvágyuk

A vaddisznópörkölthöz

Copyright © Szabó Péter